

Visa tai apie Krišną!!! – JM Sacinandana svamio paskutiniai žodžiai Govardhano susitikime 2011. Santrauka

Aš norėčiau, kad jūs giliai pamąstytumėte apie esminį dalyką. Šį rytą klausiau Šrila Prabhupados paskaitos, kuri buvo labai svarbi mano gyvenimui ir mintims. Prabhupada kalbėjo Los Andžele, matyt viešojoje paskaitoje ir pradėjo nuo labai įdomaus dalyko. Vienas žmogus jo paklausė, kodėl nepavadinus šios bendrijos Tarptautine Dievo sąmonės bendrija Amerikoje? Šrila Prabhupada pagalvojo ir atsakė, kad Krišna geriausiai tinka ir geriausiai apibūdina Dievą. Krišna Vrindavane yra pats patraukliausias. Taigi Šrila Prabhupada baigė taip: „Ne, tai Krišnos sąmonės bendrija, ne Dievo sąmonės.“

Noriu jus paprovokuoti tokiu klausimu: Kiek jūs turite potraukio Krišnos asmens formai Vrindavane? Šiandien, kai mes paskaitoje sakome: „Krišna turi raudonas kaip bimbos vaisius lūpas...“ publika pažiūri į tave su šypsena ir klausimu: ar tai tinkama tema. Kiti netgi pradeda galvoti, kad, kalbėdamas apie tai, tu turi seksualinių sutrikimų. Mūsų judėjimas kažkaip užmigo, eidamas link Krišnos. Bet jei jūs norite pasiekti Krišną jūs turite patraukti savo protą link Krišnos, jo vardo, jo žemės, Jamunos upės...

Mano brangūs atsidavę, jūs turite suprasti: jūs turite užpildyti savo protus Krišna. Ir tai nėra kažkoks antraeilis ar trečiaeilis dalykas, tai yra svarbiausia. Šrila Prabhupada skubėjo išversti Šrimad Bhagavatam, nes sakė, kad gali ir neišgyventi taip ilgai ir nesuspėti išversti visos. Todėl davė 10-tą giesmę mums knygos „Krišna Aukščiausias Dievo asmuo“ pavidalu. Jis pažeidė pagrindines rašymo taisykles ir peršoko tiesiai į pagrindinę istoriją! Nors tai tiesa, kad pirmos devynios giesmės mus paruošia klausytis Krišna katha, tai parodo, kaip svarbu yra įskiepyti Krišną į mūsų kvailus protus.

Aš norėčiau sustabdyti žmones gatvėje, norėčiau netikėtai įsiveržti į atsidavusiųjų namus, užsukti ant stalo ir rėkti: „Prabhu! Visa tai apie Krišną! Krišną! Krišną! Vrindavano Krišną!“, ir pabėgti. Jie yra labai protingi atsidavę, jie supras ką turėjau omeny. Mūsų judėjimas nėra skirtas įtvirtinti filosofinius Dievo egzistavimo principus. Visa tai dėl Krišnos, Vrindavano piemenuko.

Brangūs bhaktai, koncentruokitės į Krišną, kitaip bus kaip tai senai moteriškai...

Kartą gyveno sena moteriškė, kuri verkdavo klausydama kiekvienos Ramajanos paskaitos. Po kelių dienų jausdamasis pamalonintas paskaitovas paklausė jos: „Kodėl tu tiek daug verki? Koks aspektas tave taip sujaudina?“. Ji atsakė: „Aš turėjau ožį, kuris prieš aštuonias dienas mirė, ir kai pažiūriu į jus, negaliu jo pamiršti, nes jūsų barzda visiškai tokia pat kaip jo.“ Brangūs bhaktai, dažnai mes esame panašioje „ožio sąmonėje“. Mes klausomės, bet negirdime. Mes žiūrime, bet neatpažįstame. Kitais žodžiais tariant: mes pamirštame esmę. Šis visas procesas tam, kad mylėtume Krišną, kad grąžintume Jį į savo širdis. Jei mes to nesuprasime, mes prisijungsime prie tarptautinės visatos dvasinių nevykėlių bendrijos.

Kas mums gali padėti? Krišnos žemė – Vrindavanas, Jamuna... Kai Krišna groja fleita, upės sustoja, nes taip smarkiai nori apglėbti Krišnos lotosines pėdas, tačiau negali. Jos pasislenka arčiau kranto, tačiau Krišna būna vis šiek tiek tolėliau... Jos galvoja: „Mes esam ribotos, nes

negalim pasiekti Krišnos. Kas mums gali padėti?“. Tada jos prisimena vėją: „Vėjas nuolat myluoja Krišną ir išnešioja jo kvapą“. Taigi, jos meldžiasi vėjui, o vėjas paima dulkes nuo Krišnos ir pučia jas į upes. Įsivaizduokite, kokios jos buvo dėkingos! Kaip ir upės, mes galime pasiekti Krišną per jo bhaktus.

Jeigu mes norime augti Krišnos sąmonėje, turime žinoti, į ką galime kreiptis pagalbos, kitaip liksime sustabarę savo sąmonėje. Indijoje sakoma: „Lengviau pereiti Himalajus, nei pakeisti žmogaus charakterį“. Badrinathe aš bandžiau eiti Himalajais, kad galėčiau pasirošti šiam pokalbiui – mano pečiai vis dar skauda.

Taip, mes turime eiti pas bhaktus, kur gautume pagalbos. Mes turime tarnauti bhaktams, kurie yra čia, ir kurti meile grindžiamas bendruomenes, tada Krišna bus patenkintas. Mes taip pat turime skaityti Krišnos knygą, turime skaityti apie Krišną, kurį mums „Bhagavatam“ apibūdina pačios gopės, ir turime skaityti knygas, tokias kaip „Manah-šikša“ ir sumalti savo ego jose. Mes turime susisiekti su Krišna.

Jei Govardhano seminaras padėjo jums tai įsisąmoninti, jei padėjo nors truputį labiau norėti skaityti apie Krišną, tai reiškia jis buvo sėkmingas. Jei jūs supratote, kad vis dar yra vietos, kur šiame gyvenime tobulėti, tai taip pat yra sėkminga.

Dabar aš noriu šiek tiek sumažinti mano kalbos intensyvumą kreipdamasis į jus: „Man brangūs bhaktai, pokalbiai apie Krišną jus jau pažymėjo, neišmeskite šių ženklų iš savo protų, kai sugrįšite. Neprikimškite ten vėl visokių kitų dalykų, neprikimškite visokių savo rūpesčių. Ir prašau, grįžkite į Govardhaną. Prašau, grįžkite kitais metais vėl ir vėl ir įkvėpkite kitus. Tai ne tik geografinis taškas, tai vieta, kur meilė Krišnai yra labiausiai prieinama.

Nepasilikite amžinai neofitais Krišnos sąmonėje, atsiminkite Krišną ir niekada jo nepamirškite. Kalbėkite apie Krišną su kitais.

Galiausiai noriu jums padėkoti ir atsiprašyti už savo „pamoksliškumą“, kartais tai erzina. Aš kartais jaučiu, kad turiu pasakyti svarbius dalykus, kad palikti įspūdį jūsų protuose, bet savo širdyje aš tikrai žinau, kad jūs visi esate geresni už mane. Prieš išvykstant, prašau dabar atsigręžkite į Govardhaną ir kreipkitės į jį maldomis.

Lapkričio 29, 2011